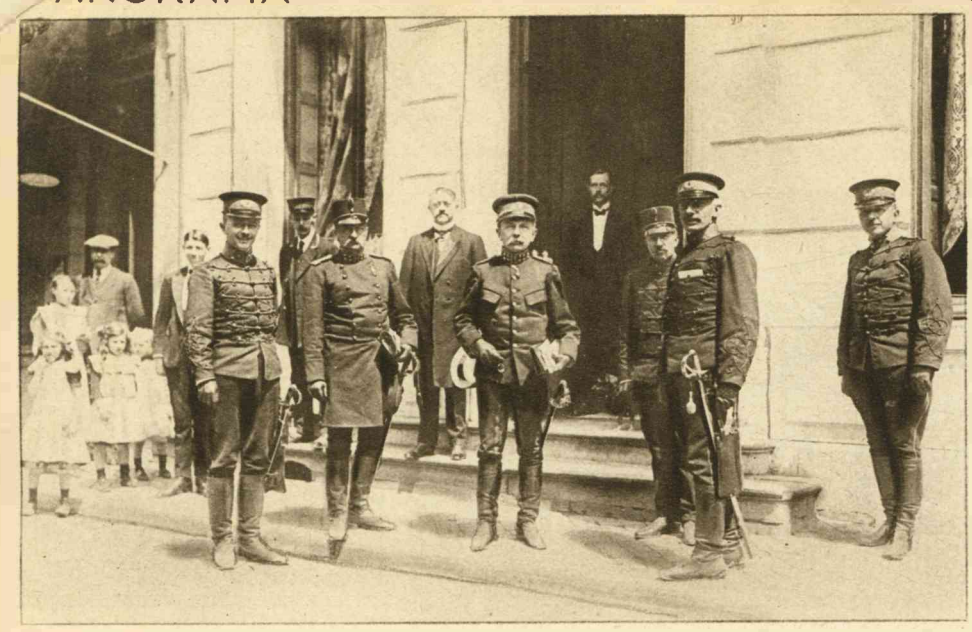

INSPECTIETOCHT VAN DEN OPPER-BEVELHEBBER.

De vorige week hield de opper-bevelhebber van land- en zeemacht, generaal Snijders, die o. m. vergezeld was van den commandant van het veldleger, luit.-gen. Buhlman, een inspectie-tocht in Limburg. Foto links: Een groep van Hoofdofficieren en officieren te Roermond. V. l. n. r. Kapitein Quanjer, Luit.-Gen. Buhlman, Generaal Snijders, Majoor Fortanier, Majoor Huizer, Kapitein de Ridder. Foto rechts: Generaal Snijders voor het hotel Munster te Roermond.

Een ongezegelde Overdracht

door Henkie

Mr. Justus Rechtmans, Officier van Justitie bij de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, had meermalen als zijn overtuiging te kennen gegeven, dat de grootste moeilijkheden voortsproten uit ongezegelde overeenkomsten en dat het aantal civiele rechtszaken zeker tot de helft zou verminderen als bij dergelijke overeenkomsten meer de wettelijke voorschriften werden gevolgd.

„Men moet vooral niet uit het oog verliezen," zei hij o. a., met een nauw merkbaar glimlachje op zijn ernstig gelaat, .,dat de zegelwet niet gemaakt is om overtreden te worden, doch om 's lands inkomsten te versterken en aan contracten en overeenkomsten een meer bindende kracht te verleenen."

Dit oordeel was door Belinfante met commentaren aan plaatselijke en andere bladen gestuurd, onder het veelzeggend hoofd: „Het oordeel van het Openbaar Ministerie over de zegelwet."

Mr. Justus Rechtmans was het evenwel niet gegund „het oordeel der Pers" op zijn oordeel te lezen, want hij lag in zijn woning aan den Scheveningschen weg zeer ernstig ziek. Den namiddag van den zittingsdag had hij een verkoudheid gevat, die tot een bronchitis was ontaard, een ziekte die voor personen op den leeftijd van den heer Rechtmans hoogst gevaarlijk kunnen zijn. De ziekte had dan ook plotseling zoo'n ongunstig verloop genomen, dat de huisdokter na eenige dagen aan mevrouw Rechtmans met een bedenkelijk gezicht te kennen gaf, dat het verloop van dien aard was, dat zoo spoedig mogelijk de hulp van een specialist moest worden ingeroepen.

Hiervoor toestemming ontvangen hebbende, haastte de huisdokter zich het consult te vragen van een Leidsch hoogleeraar, die, toen hij den zeer verzwakten rechter gezien en onderzocht had, bedenkelijk het hoofd schudde.

„Er is nog slechts één middel om den patiënt te redden," luidde het oordeel van den hooggeleerden internist, „er moet een halve liter bloed van een gezonden jongen man in zijn aderen worden overgebracht."

De moeilijkheid was nu iemand te vinden, genegen om een halven liter van zijn bloed af te staan, doch hierin werd voorzien door den professor die meedeelde, dat hij iemand onder zijn patiënten had, die geschikt was en ook wel genegen zou zijn om zich voor dit doel beschikbaar te stellen.

Daar het stadium, waarin zich de zieke bevond, geen uitstel gedoogde, werd besloten dat de dokter dadelijk met den hooggeleerde zou meegaan. In het ziekenhuis aangekomen begaf de professor zich met den geneesheer naar de ziekenzaal, waar in bed 27 een robuste kerel lag, een berucht individu, die bij een vechtpartij met de politie ernstig gewond was geworden.

„Zeg, vriend," zei de professor, „zou je me een genoegen willen doen? Wil je me veroorloven uit je arm een kleine hoeveelheid bloed af te tappen?"

„Waarvoor?" bromde nummer 27. „Ben ik nog niet genoeg kwijtgeraakt, toen die leelijke smerissen me zoo toegetakeld hebben?"

„Het verlies van een klein beetje bloed zal je meer goed dan kwaad doen," zei de professor glimlachend. „Bovendien wil ik je er vijf en twintig gulden voor betalen."

„Waarom zeg je dat niet dadelijk? Ga je gang maar en geluk er mee!"

Aldus toestemming ontvangen hebbende, was de kleine operatie binnen enkele minuten afgeloopen en voordat er een uur verloopen was was het gezonde bloed reeds overgebracht in de aderen van Mr. Justus Rechtmans.

Het was een „ongezegelde overdracht" en of ze goede dan wel nadeelige gevolgen zou hebben, zal uit het vervolg van dit verhaal blijken.

II

Van het eerste uur af, dat het krachtige bloed de aderen van den rechter doorstroomde, begon hij te herstellen. Spoedig was hij buiten gevaar en korten tijd daarna hersteld.

Het eerste wat hij deed, toen hem veroorloofd werd in bed op te zitten, was papier, pen en inkt te vragen en het volgende epistel te schrijven.

Aan den President van de Rechtbank
te 's-Gravenhage.

Edelachtbare Heer.

Den dag voor mijn ziekte eischte ik voor den beklaagde, recidivist, Jonas Hajem, beschuldigd van diefstal met braak, een gevangenisstraf van vijf jaar. Ik heb tijdens mijn ziekte over de schuld van beklaagde nagedacht en ben tot de conclusie gekomen, dat de geëischte straf veel te zwaar is. Ik roep dus de clementie van Ueledelachtbare en de Heeren Rechters in, om zijn straf tot het minimum te willen beperken.

Met verschuldigde hoogachting
JUSTUS RECHTMANS
Officier v. Justitie.

Na verloop van eenigen tijd kwam er als antwoord op dit schrijven de mededeeling dat de Rechtbank de straf tot op de helft van den eisch had teruggebracht.

„Uitstekend, uitstekend!" riep Rechtmans verheugd uit. „Ik kan me niet begrijpen, hoe ik er toe gekomen ben om zoo'n zwaren eisch te stellen. Goed bezien moeten dieven toch ook leven en als ze niet stalen, zouden ze misschien van honger sterven."

Mevrouw Rechtmans keek haar echtgenoot in begrijpelijke verbazing aan.

„Je wordt een grappenmaker, lieve," zei ze op ironischen toon, terwijl ze haar wenkbrauwen hoog optrok.

„Volstrekt niet! Volstrekt niet!" was het ernstige antwoord. „Alles hangt er van af van welke zijde men een kwestie beziet. Ik durf zeggen, dat van het standpunt van den gemiddelden inbreker bezien, ik even schuldig ben als de man zelf. Denk eens aan de lange vacanties die wij hebben! Minstens een vierde van ons salaris nemen we aan zonder het te verdienen; dat geld ontrooven we aan de zakken der belastingbetalers. Er is principieel heel weinig verschil tusschen deze handeling en die van een inbreker, die zich vergrijpt aan een anders goed."

HET P. W. JANSSEN-ZIEKENHUIS TE ALMEN.

In de nabijheid van het buitengoed 't Ehze, aan een park, dat bijna 7 H.A. groot is, staat te Almen, gemeente Gorssel, het P. W. Janssen-Ziekenhuis, het tweede homeoopathische ziekenhuis in ons land, waarvan dokter P. L. van der Harst directeur is. Dit ziekenhuis is allereerst bestemd voor on- en minvermogenden van Gorssel, maar ook voor betalende patiënten, die homoeopathisch behandeld willen worden, is plaats. Een vijf-en-twintig patiënten kunnen geborgen worden. Winst maken is echter niet het doel; mevr. Janssen — naar wier vader het ziekenhuis heet — heeft het geheel bekostigd en wat op de exploitatie mocht overschieten, zal voor filantropische doeleinden worden aangewend. Lijders aan longtuberculose, besmettelijke of vallende ziekten worden niet opgenomen. Architecten van het ziekenhuis waren de heeren prof. Itz uit Delft en J. P. Stok uit Rotterdam: aannemer was de heer Nieuwenhuizen uit Rotterdam. Het is opgetrokken uit rooden baksteen en maakt in alle opzichten een ruimen, prettigen en mooien indruk. Boven den hoofdingang zijn aangebracht afbeeldingen van de ratelslang, de Spaansche vlieg, de inktvisch, de kruisspin, de honigbij en de pad, die ingrediënten leveren voor de inwendige geneesmiddelen der homoeopathie.

DE OPENING VAN HET P. W. JANSSEN-ZIEKENHUIS TE ALMEN.

Een groep van genoodigden en autoriteiten in den tuin.